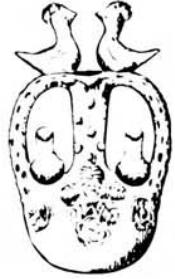

ΦΟΙΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΠΟΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΦΟΙΝΙΟΥ

• ΕΤΟΣ 1ο •

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1

• ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1989

ΙΔΡΥΕΤΑΙ ΣΥΝΤΟΜΑ

Δημόσια Εταιρεία Ανάπτυξης Φοινίου

Η Οικονομική Επιτροπή του Συνδέσμου Αποδήμων και Φίλων Φοινίου, η οποία συστάθηκε για να μελετήσει τις δυνατότητες και τους τρόπους ανάπτυξης του Φοινίου, είχε πρόσφατα διάφορες συναντήσεις με ειδικούς με τους οποίους συζήτησε το

θέμα της δημιουργίας βιωσιμών παραγωγικών μονάδων στο χωριό. Από αυτές τις συναντήσεις που είχε η επιτροπή του Συνδέσμου φάνηκε πώς υπάρχει η δυνατότητα δημιουργίας τέτοιων μονάδων σε διάφορους τομείς όπως είναι ο τουριστικός, ο αμπε-

λουργικός και ο βιοτεχνικός. Το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση είναι η ίδρυση δημόσιας εταιρείας, η οποία με γενναία δανειοδότηση και ενθάρρυνση της κυβέρνησης θα προχωρήσει προς τη δημιουργία, εκείνων

των παραγωγικών μονάδων που, κατόπιν, εμπειριστατωμένης μελέτης θα αποδειχθούν βιώσιμες και προσοδοφόρες.

Σύντομα η οικονομική επιτροπή του Συνδέσμου θα πρέπει να να σε θέση να ανακοινώσει την απόφαση για

ιδρυση Δημόσιας Εταιρείας Ανάπτυξης Φοινίου η οποία, καθώς πιστεύουμε, θα αποδειχθεί σωτηρία για το χωριό μας. Αποτελεί χρέος όλων των Φοινιώτων, ενδήμων και αποδήμων να συνδράμουν αυτή την προσπάθεια.

Το Φοινί οικονομικής ανάπτυξης με αλλά χωριά «στέκει». Άλλα για πόσο ακόμα; Σήμερα ακούγονται πολλά για την ανάπτυξη της υπαίθρου. Οι Φοινιώτες πρέπει να είναι σε θέση να αποφασίσουν και να επιλέξουν οι ίδιοι την ανάπτυξη που θέλουν.

Γιατί βγαίνουμε

Κάποτε, όλοι σχεδόν οι Φοινιώτες επικοινωνούσαν «επί τόπου». Σήμερα, τα πράγματα άλλαξαν. Οι νέες συνθήκες ζωής σκόρπισαν τον πληθυσμό των χωριών μας στα διάφορα αστικά κέντρα ή και στη ξενητεία και οι ως τα χθες ακόμα γνωστοί και οικείοι κατάντησαν ξένοι μεταξύ τους, αφού έπαψε να τους συνδέει ο κοινός χώρος ζωής και επικοινωνίας μεταξύ τους.

Τον κοινό χώρο είναι εκ των πραγμάτων αδύνατο να αποκαταστήσουμε. Την επικοινωνία όμως μεταξύ μας μπορούμε και πρέπει να την αποκαταστήσουμε και γιατί τη χρειαζόμαστε εμείς ως

ψυχολογική ανάγκη και γιατί το χωριό μας, προκειμένου να επιβιώσει, το απαιτεί.

Ένας από τους τρόπους, λοιπόν, που θα συμβάλει στην αποκατάσταση της επικοινωνίας μας, πέρα από την ίδρυση κέντρων συνάντησης αποδήμων (όπως είναι αυτό που ιδρύσαμε και λειτουργεί στη Λευκωσία), είναι το έντυπο αυτό που κρατάει στα χέρια σας, τα «Φοινιώτικα Νέα», που ανάλαβε να σας πληροφορεί για ο, τιδήποτε ενδιαφέρει το Φοινί και τους Φοινιώτες, αλλά και να ακούει και να μεταδίδει τη φωνή σας.

Έτσι, λοιπόν, τα «Φοι-

νιώτικα Νέα», πέρα από την αλληλοπληροφόρηση και επικοινωνία μεταξύ μας, φιλοδοξούν να γίνουν και ο κράχτης των δικαίων παραπόνων και προβλημάτων του χωριού μας, που κυριολεκτικά τα τελευταία χρόνια αφέθη στην τύχη του.

Με τη γενική αδιαφορία που παρατηρείται εδώ και αρκετά χρόνια για το μέλλον του χωριού μας, σίγουρα δε θα αργήσει να συρθεί στον απασιο χορό της φθοράς και της τελικής καταστροφής, όπως συνέβη ή συμβαίνει με τα άλλα χωριά της ορεινής υπαίθρου. Ηδη τα αμπέλια του εγκαταλείπονται, τα περιβόλια του ξηραίνονται, τα σπίτια του ερημώνονται, ο πληθυσμός του φθίνει.

Το μοιραίο θα συντελεστεί, αν παραμείνουμε ακόμα λίγο αδιάφοροι και απαθείς θεατές μπροστά στο συντελούμενο.

Άλλ' όχι! Όλοι εμείς οι απόδημοι αγαπούμε το χωριό μας περισσα. Χρειαζόμαστε το χωριό μας περισσότερο από το οποίο, τιδήποτε άλλο. Είναι η ρίζα και η τροφός μας και δεν θα επιτρέψουμε τη συνέχιση της φθοράς του. Άλλωστε γνωρίζουμε ότι η κακοδαιμονία και η φθορά της ορεινής υπαίθρου γενικά και του χωριού μας ειδικά, δεν είναι εξουρανού! Οφείλεται μάλλον σε συγκεκριμένες επιλογές των πολιτικών μας ηγεσιών τα τελευταία χρόνια. Με άλλα λόγια οι κυβερνήσεις μας

δεν έλαβαν τις σωστές αποφάσεις για την επιβιωση και ανάπτυξη της ορεινής μας υπαίθρου.

Ένας βασικός λόγος που παραμελήθηκε το χωριό μας (κι όλα τα χωριά της περιοχής) είναι γιατί δεν είχε μέσο να βοήσει τα παράπονά του. Κι αυτό ακριβώς το μέσο φιλοδοξούν να προσφέρουν τα «Φοινιώτικα Νέα», γιατί, συν τοις άλλοις, το θέμα δεν είναι μόνο οικονομικής δικαιοσύνης. Το θέμα είναι και εθνικό, γιατί είναι γνωστό πως το αληθινό πρόσωπο ενός λαού σφυρλατείται και ανδρώνεται βασικά στην υπαίθρο και όχι στις ποικιλόσπερμες και απρόσωπες πόλιτείες...

Τρία μόνο
τα διατηρητέα
στο Φοινί

Τρεις περιπτώσεις διατηρητέων μόνο εντόπισαν οι αρμόδιες υπηρεσίες στο Φοινί. Πρόκειται για την οικία Πηλαβάκη, τη Βρύση της Πελλομαρούς, για την οποία δόθηκαν ήδη £2,000 για σκοπούς αναπαλαίωσης και ο μύλος του Σωκράτη.

Το Τμήμα Αρχαιοτήτων κάνει τώρα πιο λεπτομερή έρευνα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΤΑΡΧΗ ΦΟΙΝΙΟΥ

Ο παρακαμπτήριος μπήκε... στο χωριό

Με τον κοινοτάρχη Φοινίου Αντρέα Σπύρου είχαμε την πιο κάτω συνέντευξη για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα το Φοίνι. Είναι απίστευτο που κάποια προβλήματα εκκρεμούν εδώ και 20 - 30 χρόνια, τόσο που να εκπλήγηται και να διαμαρτύρεται ο ίδιος ο Υπουργός Εσωτερικών Χριστόδουλος Βενιαμίν για τη διαιώνιση τους.

Ερ.: Συναντήθηκατε πρόσφατα κ. Σπύρου με τον υπ. Εσωτερικών κ. Βενιαμίν για να του εκθέσετε κάποια προβλήματα του Φοίνιου. Τι ακριβώς κουβεντιάσατε μαζί του;

Απ.: Του είπαμε για τον παρακαμπτήριο δρόμο που άρχισε πριν από 3 χρόνια και δεν τέλειωσε ως παρακαμπτήριος αλλά έμεινε μισός. Ελπίζουμε όμως να γίνει το γιοφύρι στον ποταμό Διαρίζο για να περάσει ο δρόμος προς τη Μαραθάσα.

Ερ.: Τι εννοείτε δεν τέλειωσε ως παρακαμπτήριος;

Απ.: Άρχισε από την άκρη του χωριού και μπήκε μέσα στο χωριό. Ένας παρακαμπτήριος έπρεπε να μείνει έξω από το χωριό και στόχος ήταν να συνδεθεί με τη Μαραθάσα.

Ερ. Γιατί μπήκε μέσα στο χωριό;

Απ.: Φαίνεται ότι φοβήθηκαν τα έξοδα που θάχε το γιοφύρι και από παρακαμπτήριο τον έκαναν να περάσει μέσα από το χωριό. Πάντως ο κ. Βενιαμίν μας υποσχέθηκε ότι θα γίνει το γεφύρι για να συνεχίσει ο παρακαμπτήριος. Ευθυγραμμίσαμε επίσης την «κακοσκάλα» διότι το καλοκαίρι έχει πολλή κίνηση και είναι πολύ δύσκολο να περάσουν τα αυτοκίνητα. Ο ίδιος ο κ. Βενιαμίν είπε στη συνάντηση που είχαμε: «Για όνομα του Θεού, ήμουν έπαρχος στη Λεμεσό και θυμούμαι υπήρχε το πρόβλημα του παρακαμπτήριου του Φοίνιου».

Ερ.: Τα κυπαρίσσια που υπήρχαν στο δρόμο προς το σχολείο κόπηκαν για να περάσει ο παρακαμπτήριος;

Απ.: Ναι, τα έκοψαν για να πλατύνει ο δρόμος. Εμείς δεν θέλαμε να περάσει εκείνος ο δρόμος μέσα από το χωριό, αλλά στα Δημόσια. Έργα επέμεναν να περάσουν το δρόμο από εκεί. Και το παλιό σχολείο το έκοψαν για να περάσει αυτός ο δρόμος. Τρεις φορές το έκοψαν για να περάσει ο δρόμος. Αυτή τη φορά δέχθηκα διότι έχασε πια την αξία του, κάνανε τον τοίχο μπετόν, οι παλιές πλάκες φύγανε, χάλασαν τη μισή στέγη, μου ζήτησαν ακόμα έξη πόδια, είπα εντάξει.

Ερ. Κρίμα, αυτός ο δρόμος με το σχολείο ήταν πολύ γραφικός.

Απ.: Πράγματι. Ξέρετε, αυτό το δρόμο τον ανοίξαμε όλοι οι χωριανοί δουλεύοντας εθελοντικά με κούσπους και φτυάρια, μέχρι την Χαντάρα για να φέρουμε πέτρες για να κτίζουμε τα σπίτια μας.

Ερ.: Τι άλλο συζητήσατε με τον κ. Βενιαμίν;

Απ.: Ένα άλλο σοβαρό

φου, όχι τις δικές μας και εδώ είναι που διερωτόμαστε: Πώς έξω από το χωριό το έδαφος δεν παρουσιάζει πρόβλημα και στο χωριό παρουσιάζει; Στο Πέρα-Πεδί, 4 μίλια από εδώ έκαναν φράγμα, η Τριμίλιη 6 μίλια από το Φοίνι, έχει φράγμα, στον Πρόδορο έκαμπαν δεξαμενή. Τους είπαμε να μας κάμουν και μας δεξαμενή. Θέλαν να κάνουν γεωτρήσεις, δεν δεχόμαστε διότι ήταν κοντά στις πηγές με το πόσιμο νερό. Τώρα είπαν ότι θα κάνουν γεωτρήσεις σε άλλη περιοχή μακριά από το πόσιμο νερό. Θα περιμένουμε. Για το άλλο φράγμα, για να είμαι ειλικρινής δεν πήγαμε να δούμε κανένα, ούτε μας ειδοποίησε ή μας εξήγησε κανείς τι θα γίνει.

Απ.: Όχι, εμείς ζητούμε ένα μικρό φράγμα 30 - 40,000 τόννων νερού για να καλύπτει τις αρδευτικές ανάγκες του χωριού. Αυτό το φράγμα που είπαν ότι θα γίνει στην άκρη του χωριού θα καλύπτει τις ανάγκες των χωριών της Πά-

φου, όχι τις δικές μας και εδώ είναι που διερωτόμαστε: Πώς έξω από το χωριό το έδαφος δεν παρουσιάζει πρόβλημα και στο χωριό παρουσιάζει; Στη σύσκεψη με τον κ. Βενιαμίν μας είπαν ότι ήρθαν εμπειρογνώμονες από την Αγγλία οι οποίοι υπολόγισαν ότι θα στοιχίσει 300.000 λίρες η δημιουργία αποχετευτικού συστήματος. Υποσχέθηκε ο κ. Βενιαμίν ότι δεν θα πληρώσουμε πολλά χρήματα.

Ερ.: Το ότι μειώνεται συνεχώς ο πληθυσμός του χωριού, δεν σας απασχολεί;

Απ.: Ναι, είναι πρόβλημα, οι νέοι μας μόλις παντρεύονται όλοι φεύγουν για να βρουν δουλειά είτε σαν εργάτες είτε στα γραφεία στην πόλη.

Ερ.: Δεν κάνατε κάποιες σκέψεις για να ανακοπεί αυτή η τάση;

Απ.: Προσπαθούμε, γι' αυτό κάναμε κάποια έργα. Ζητούμε από την κυβέρνηση επιχορήγηση για να κινστούν σπίτια ή να επιδιορθωθούν παλιά σπίτια για τουρισμό. Εγώ, αν ήμουν νέος, με τα

μιαλά που έχω τώρα, δεν θα πήγαινα ποτέ στην πόλη. Θα προτιμούμε να πηγανούμε σε άλλη περιοχή μας. Δυστυχώς οι νέοι προτιμούμε να δουλεύουν εκεί που βρίσκουν και τη ψυχαγωγία και τη διακέδαση.

Ερ.: Τι έσσοδα έχει η κοινότητα;

Απ.: Έχουμε 3.000 λίρες το χρόνο για τη δημόσια υγεία, και 1.000 λίρες για τα σκουπίδια. Επίσης οι Απόδημοι μας δίνουν ένα ποσό το χρόνο γύρω στις 800 λίρες για δάνειο που κάναμε. Κάναμε δάνειο για 40.000.

Ερ.: Ποιά έργα κάνατε για 40,000 λίρες;

Απ.: Κλείσαμε αρκετά «αρ-

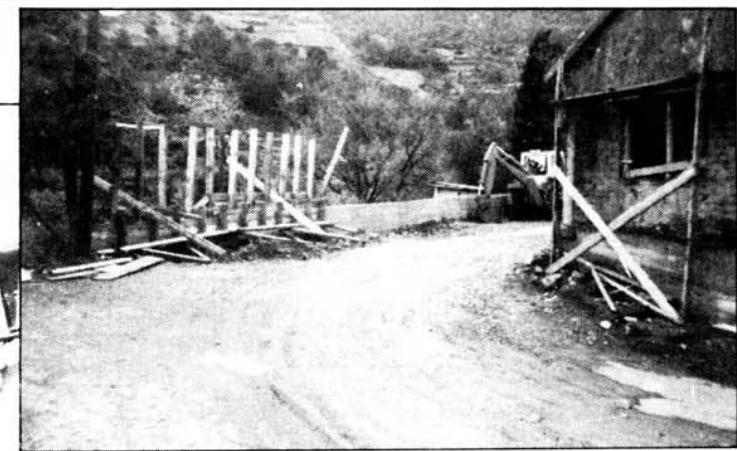
κάτσια», κάναμε κουγκριά τους περισσότερους δρόμους, ασφαλτό το δρόμο προς το κοιμητήριο.

Αυτό που θα θέλαμε να κρατήσει στο χωριό είναι η αγγειοπλαστική.

Ερ.: Ζητήσατε βοήθεια από οποιοδήποτε κυβερνητικό τμήμα;

Απ.: Κάποιοι ήρθαν από την κυβέρνηση όταν δεν ήμουν εγώ κοινοτάρχης και ωρητήσαν αν ενδιαφέρονταν κάποιοι χωριανοί να κάνουν αγγειοπλαστική. Θα τους επιχορηγούσε η κυβέρνηση για τα μηχανήματα. Οι γέροι στο καφενείο απάντησαν ότι δεν ενδιαφέρεται κανένας στο χωριό και το θέμα έκλεισε!

Τα κυπαρίσσια

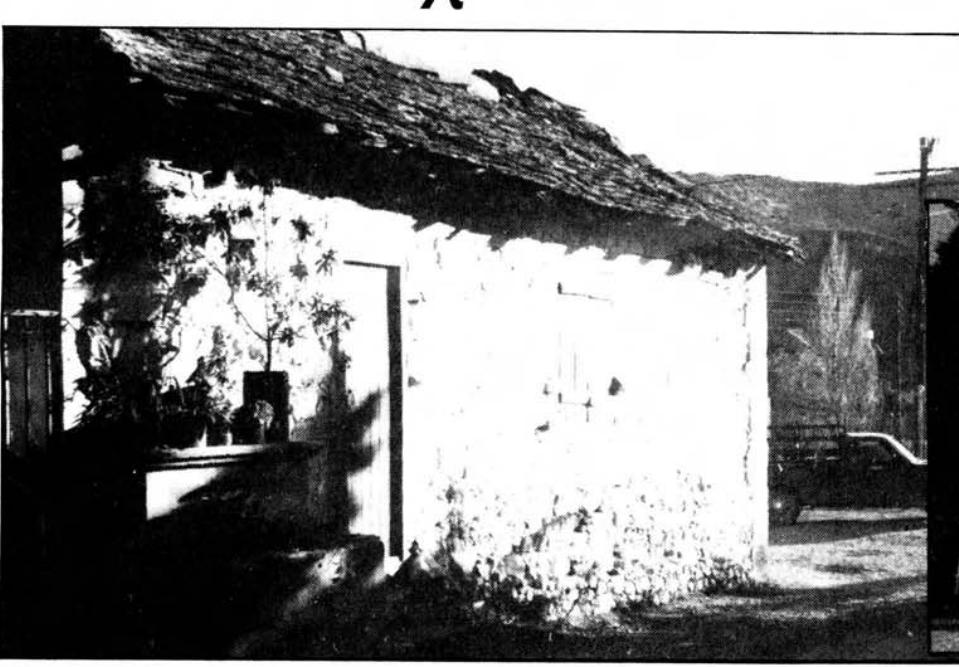
Το κυντσουρέφαμε για πρώτη φορά για να περάσει ο δρόμος! Το κυντσουρέφαμε και δεύτερη φορά για να πλατύνει πιο πολύ ο δρόμος! Κόφαμε και τα κυπαρίσσια ηλικίας 40 τόσων ετών, που κάποιοι από μας, παιδίκια τότε, με την παρότρυνση κάποιου καλού δασκάλου, φυτέφαμε, πάλι για χατζή του δρόμου!

Και σαν να μη έφθαναν όλα αυτά, στο απομεινάρι του κυντσουρεμένου σχολείου κολλήσαμε ένα δωμάτιο - έκτομα με γυαλιστερές λαμαρίνες, σάμπως και σ' όλο το Φοίνι δεν υπήρχε αλλού χώρος να φτιάχτει το δωμάτιο που χρειαζόμαστε!

Οι φωτογραφίες μιλάνε από μόνες τους. Αριστερά τα κυπαρίσσια ολόρρα. Δεξιά, στη μικρότερη φωτογραφία, τα κυπαρίσσια κόπτηκαν για να περάσει ο δρόμος και να γίνει εκείνο το πανάσχημο τοιχόφιλο. Κάτω η άλλη φωτία στο βωμό του παρακαμπτήριου. Αριστερά το παλιό σχολείο πριν και μετά το κυντσουρέμα. Κάποιος Φοινιώτης γράφει με πίκρα:

Λιγός περισσότερος σεβασμός προς τις καταβολές και τις διέξεις μας είναι απαραίτητος για να συντηρήσουμε το γηήσιο μας ποδόστρωτο. Άλλιώς θα μας πάρουν οι ξενικοί αερηδησ και θα χαθούμε.

Το παλιό σχολείο

ΠΩΣ ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΑΣ

Ο Σύνδεσμος Αποδήμων και Φίλων Φοινίου ιδρύθηκε το 1984 από την ανάγκη κυρίως των Φοινιώτων που ήσαν σκορπισμένοι στις διάφορες πόλεις της Κύπρου, να επικοινωνούν μεταξύ τους. Ο Μιχαλάκης Χριστοδούλου, πρώην πρόεδρος του Συνδέσμου μας μιλά για την ιδέα αυτή και το πρώτο ξεκίνημα του Συνδέσμου.

Η ιδέα για ιδρυση του Συνδέσμου μας δεν είναι δική μου. Το ποιός την πρωτοσυνέλευσε και κάτω από ποιές συνθήσες φάγκησε δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω επακριβώς. Αυτό που γνωρίζω είναι ότι στα τέλη Ιουνίου του 1984, σε μια από τις πολλές φιλικές επισκέψεις στο γαστριού μου του συγχωριανού μας Ηρακλή Θρασιβούλου, μου αναφέρθηκε να καλύτερα μου ζητήθηκε να βοηθήσω για να οργανωθούν οι εκτός του Φοινιού Φοινιώτες με σκοπό προσφοράς βοήθειας προς το Φοινί και τους κατοίκους του. Έχω τη γνώμη, που επιβεβαιώθηκε αργότερα από τις συναντήσεις που είχα με τους ενδιαφερόμενους, ότι απλώς φάγκησε η ιδέα για ιδρυση «Σύνδεσμου Αποδήμων» πλήρως οι λίγοι που συζητούσαν αυτή την ιδέα δεν γνώριζαν καλά-καλά με ποιά μορφή έπρεπε να οργανωθεί αυτός «ο Σύνδεσμος», ώστε ακόμα τί σημαίνει Σωματείο. Μερικοί έβλεπαν ότι στον Σύνδεσμο θα έπρεπε να ήταν μέλη και κάτοικοι του Φοινιού και άλλοι διερωτώντο τιθα συνέβαινε σε περίπτωση που θα παρουσιάζοντο διαφωνίες μεταξύ Αποδήμων και Κοινωνικής Αρχής. Η απόφαση ποιών έπρεπε να επιχριστήσει: Αυτές και άλλες απορίες ως επίσης και το θέμα της μορφής οργάνωσης που

πήρε τελικά «ο Σύνδεσμος» ξεναγίστηκαν στις δύο συσκεψεις που έγιναν στο Φοινί το Ιούλιο και Αύγουστο του 1984 και στην Ιδρυτική Συνέλευση που έγινε τον Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου.

Προσωπικά πιστοί από την ιδέα διέψευσαν την ενισχυία και πρόκληση για προσφορά, με οργανωμένο τρόπο, στον αγώνα για ανακοπή της μάστιγας της αστυφυλίας που κατά τις τελευταίες θερινές δεκαετίες ερήμωσε κυριολεκτικά ολόκληρα χωριά της ορεινής κυριότητας μηδέ του Φοινιού επιστρέψαντας στην ιδέαν.

Είδα επίσης ότι θα μπορούσα να συμβάλω στη διατήρηση και ανάπτυξη των δεσμών καταγωγής που πρέπει να ενώνουν κάθε άνθρωπο με τον ιδιαίτερο τόπο καταγωγής του. Έσπειρα με την ίδια μέθοδο την προσωπικότητας κάθε ατόμου και κάθε λαού, να κινδυνεύουν να αποτελέσουν ανάμηνη του παρελθόντος με τον απροβληματιστό μημητισμό ξενόφερτων, ανούσιων και ανωφελών τρόπων ζωής από την νεοκυριακή κοινωνία.

Στη συνοικία της Παλλούφιώτισσας, απέναντι από το Αλητοτικό Σχολείο και δίπλα από την εκκλησία της Παναγίας της Εναγγελίστριας, βρίσκεται το οίκημα που βλέπετε στη φωτογραφία. Το οίκημα αυτό, ως γνωστό, ανακαίνισθηκε, διαφυγμάτισηκε, εξοπλιστήκε με τα αναγκαία επίπλα και σκευή και στεγάζει το Σύνδεσμο Αποδήμων και Φίλων Φοινίου.

Το οίκημα των Συνδέσμου μας είναι ανοιχτό καθημερινά από τις 5.00 μ.μ. μέχρι αργά. Τα μέλη ή και οι φίλοι τους που επισκέπτονται το οίκημα των Συνδέσμου μας, εκτός από τα συνηθησμένα ποτά καφενείου μπορούν να πάρουν και το ποτό τους αν επιθυμούν και τα συντόπικα τους. Το οίκημα διαστέλλεται επίσης διάφορα επιτραπέζια παγγίδια όπως τάβλι, σκάλι και ψαρούλαχτα για πάλτα ή άλλα παγγίδια.

Με τρέβηξε επίσης η ιδέα γιατί την είδε και σαν ενισχυία απόδειξης με έμπρακτο τρόπο της θέσης ότι η διατήρηση και ανάπτυξη κάθε τόπου, όπως και του Φοινιού, εξαρτάται πρώτα και τελεία από τους δικούς του ανθρώπους και την εξισοποίηση των διανετοτήτων τους. Αν βρεθεί ο κατάλληλος μηχανισμός και οι κατάλληλοι άνθρωποι να ξυπνήσουν μέσα στους κατοίκους κάθε τόπου

ξεχωριστά την αγάπη και το ενδιαφέρον για τον τόπο τους και τα κοινά προβλήματα, τότε μπορεί κάποιος να ελπίζει ότι αυτό το ξύπνημα θα οδηγήσει σε θεάματα προς όφελος τόσο των ανθρώπων όσο και των περιβάλλοντάς τους. Τον Σύνδεσμο, που από την ίδια μέρη διαθέτει προσωπικότητας που θα τον διουζούν, σαν τα άργανα που θα έπαιξαν αυτό το ρόλο.

Δεν είδαν ευτυχώς χωματερές οι Φοινιώτες

ZIBANIA
ΓΙΝΟΤΑΝ
ΠΑΛΙΑ
ΟΛΗ
Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Παραγωγή ζιβανίας στις Κάτω Πλάτρες.

Σίγουρα πιο τυχεροί στάθηκαν φέτος οι Φοινιώτες, από άλλους αμπελουργούς των χωριών της Πάφου, κυρίως. Δεν είδαν τα μάτια τους τις χωματερές που άνοιξε η κυβέρνηση σαν λύση στο χρόνιο αμπελουργικό πρόβλημα.

Όπως μας περιέγραψε ένας Φοινιώτης που παρακολούθησε σ' άλλο χωριό το θέμα, ήταν κάτια απιστευτού και φρικτό:

«Ανοιγαν μια χωματερή, ένα μεγάλο λάκκο και έριχναν μέσα κοφίνια ολάκερα από σταφύλια.

Για νάνι σίγουροι μάλιστα

σταφυλιών και στο Φοινί παραμένει. Οι Φοινιώτες δυσκολεύονται να καλλιεργήσουν, να μαζέψουν αλλά και να διαθέσουν τα σταφύλια τους.

«Σιγά σιγά τη λύση θα τη δώσουμε εμείς, από μόνοι μας», μας είπαν κάποιοι Φοινιώτες, εξηγώντας ότι ένα-ένα θ' αφήνουν τα αμπέλια να καταστραφούν από μόνα τους. Ήδη από τώρα σταμάτησαν να τα καλλιεργούν και τους ρίχνουν μόνο μια σκόνη για να μη φυτρώνουν διάφορα χόρτα.

«Άμα φύγουμε εμείς, η δική μας γενιά» μας είπαν κάποιοι γέροντες, «πάνε και

τα αμπέλια».

Αξίζει να δούμε τα πιο κάτω ενδεικτικά στοιχεία για τα σταφύλια στο Φοινί πριν είκοσι και τριάντα χρόνια, για να κανουμε τις συγκρίσεις:

Πριν 20 ακριβώς χρόνια η παραγωγή σταφυλιών ήταν ένα εκατομμύριο κιλά το χρόνο, ενώ σήμερα είναι περίπου τα μισά, δηλαδή πεντακόσιες μέ εξακόσιες χιλιάδες κιλά το χρόνο. Πριν 30 χρόνια όλη η παραγωγή σταφυλιών γινόταν ζιβανία μόνο. Σήμερα πωλούνται 100.000 - 200.000 κιλά σε οινοβιομηχανίες και τα υπόλοιπα γίνονται ζιβανία.

Παλαιότερα έργα του Συνδέσμου στο Φοινί

- Επιχωμάτωση πλατειάς δίπλα από καφενείο «Καλλάτος» με δαπάνη £1.500.
- Διόρθωση και διαπλάτυνση του δρόμου «ΧΑΝΤΑΡΑΣ» με δαπάνη £2.000.
- Αποπερατωση ενός τοιχου της αυλής του Δημ. Σχολείου με δαπάνη £800.
- Διαμόρφωση μιας αιθουσας του παλιού Δημ. Σχολείου με πλήρη εξοπλισμό για τις εκδηλώσεις μας.
- Κατασκευή δημοσίων καλάθων για τα άχρηστα, με δαπάνη £200.
- Επιχόρηση για:
 - α) Δρόμος Φοινίου - Πλατρών
 - β) Δρόμος εκκλησίας - Πέρα γειτονιάς
 - γ) Κλείσιμο αρκατζιών Καλλάτου - Κρύα Βρύση
 - δ) Ασφαλτόστρωση δρόμου προς εκκλησία
 - ε) Διάνοιξη δρόμου Πέρα - γειτονιάς ολωνιού - Δυτιζημιών.

Αυτές και άλλες σπέντες και φύλοδοξίες με έκαναν να δεχθούν να πειστούν τον ρόλο του συντονιστή για να ιδρυθεί ο Σύνδεσμός μας. Έτσι, μέσω του Ηρακλή Θρασιβούλου, ήλθα σε επαφή με τους ενδιαφερόμενους και με τον Κοινοτάρχη Φοινιού, και όλοι μαζί οργανώσαμε δύο συσκεψεις στην Ιδρυτική Συνέλευση του Συνδέσμου στο Δημοτικό Σχολείο Φοινιού.

του ντε Φηνίουν, έλεγαν πως εργάζονται για τον Φηνίουν και έτοι σιγά-σιγά το χωριό ονομάστηκε Φοινί.

Το γεγονός ότι ο Τζουαν ντε Φηνίουν προτίμησε ένα ορεινό μέρος, μακριά από τις παραλίες πόλεων, ενισχύεται από τις μαρτυρίες ότι στους Γάλλους αυτούς ιππότες άρεσ πάρα πολύ το κυνήγι, και κυρίως το κυνήγι του αγρινού, που υπήρχε αφθονό στον ορεινό όγκο του Τροόδους. Και το Φοινί φαίνεται ότι προσφερόταν τόσο για καλλιέργειες όσο και για το κυνήγι. Βέβαια υπήρχαν και υπάρχουν άλλες περιοχές πιό εύφορες από την περιοχή του Φοινιού. Αν υπολογίσουμε όμως τον ποταμό που έτρεχε συνεχώς και το γεγονός ότι στις περισσότερες περιοχές της Κύπρου τα νερά ήταν λιγοστά, αν όχι και καθόλου, τότε μπορούμε γιατί ο ντε Φηνίουν προτίμησε αυτή την περιοχή.

Έτσι πρέπει να δεχθούμε ότι το ονόμα του το χωριό το οφείλει σ' αυτόν και πρέπει να χτίστηκε και να πήρε όψη χωριού στα μέσα του 14ου αιώνα.

Ισως και πριν από την κάθοδο των Φράγκων στην Κύπρο στο Φοινί να κατοικούσαν κάποιοι άνθρωποι, ισως βοσκοί και μικροκαλλιεργέτες, αφού έσφρουμε ότι οι άνθρωποι κατά καιρούς προτιμούσαν το εσωτερικό της Κύπρου, και μάλιστα τον ορεινό όγκο του Τροόδους, λόγω των συχνών επιδρομών στις παραλίες περιοχής από διάφορους πειρατές και τραύματα στων συχνών ανομβριών που μαστίζαν το νησί.

Εκείνο που δεν δικαιολογείται σ' αυτή την εκδοχή είναι το -οι- στο Φοινί. Πιο σωστά θα έπρεπε να γράφεται Φηνί από το ονόμα της Φηνίουν όπως το αναφέρει

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΟΥ

29 μαθητές μόνο, φέτος!

ΜΙΑ ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΠΟΡΕΙΑ

Από το 1927 μέχρι σήμερα το Δημοτικό Σχολείο του Φοινιού λειτουργεί στο ίδιο κτίριο και στεγάζει τα Φοινιωτόπουλα που θέλουν να μάθουν γράμματα. Από τις τάξεις του πέρασαν εκατοντάδες Φοινιώτες, που σήμερα βρίσκονται σκορπισμένοι σ' όλη την ελεύθερη Κύπρο και στο εξωτερικό. Ο καθένας διατηρεί τις δικές του αναμνήσεις από το σύντομο πέρασμά του απ' αυτό.

'Όλοι μας αναπολούμε τα πρώτα μας

Όσο απίστευτο κι αν μας φαίνεται, το σχολείο μας φέτος έχει μόνο 29 μαθητές και είναι διδιδάσκαλο. Του χρόνου τα πράγματα θα είναι χειρότερα, γιατί οι μαθητές θα μειωθούν στους 23, με κίνδυνο το σχολείο να γίνει μονοδιδάσκαλο. Η ενεργοποίηση των Φοινιωτών, τόσο των κοινοτικών αρχών όσο και του Συνδέσμου

Το 1927 με δωρεά του Αντώνη και Ευγενίας Θεοδότου κτίστηκαν και λειτούργησαν οι δύο πρώτες αίθουσες του σχολείου μας μαζί με το γραφείο, όπως φαίνεται και στην εντοιχισμένη πλάκα που βρίσκεται στην κεντρική είσοδο του σχολείου. Από το 1927 μέχρι το 1935 λειτουργούσε σαν αρρεναγαγείο και από το 1935

Από το Μητρώο του Δημοτικού Σχολείου πήραμε τους αριθμούς των παιδιών που εγγράφοντο κάθε χρόνο στην Α' τάξη από το 1900 μέχρι σήμερα. Πιο κάτω παραθέτουμε κάποιους αριθμούς για ενημέρωση, αλλά περισσότερο για σκοπούς σύγκρισης με τους σημερινούς ώστε να φανεί πόσο μεγάλο είναι το πρόβλημα της αστυφιλίας που μαστίζει το Φοινι.

Σχολική χρονιά

	εγγραφές στην Α' τάξη μόνο
1900 — 01	15
1908 — 09	22
1921 — 22	14
1931 — 32	14
1935 — 36	24
1941 — 42	39
1951 — 52	24
1957 — 58	30
1961 — 62	39
1964 — 65	49
1974 — 75	57
1982 — 83	11
1988 — 89	5
1989 — 90*	6

Αποδήμων και Φίλων Φοινιού, ίσως το διατηρήσει διδιδάσκαλο, γιατί από το μεθεπόμενο χρόνο οι μαθητές θα γίνουν 26. Σύμφωνα με τους κανονισμούς του Υπουργείου Παιδείας για, μέχρι 25 μαθητές είναι μονοδιδάσκαλο.

και μετά έγινε μεικτό. Μεικτό ήταν και πριν το 1916 που φυσικά λειτουργούσε στο παλιό κτίριο.

Αργότερα προστέθηκε η πετρόκτιστη αίθουσα με έξοδα της κοινότητας. Το 1961, με

μαθητικά χρόνια, τότε που μικρά παιδιά παίζαμε στην αυλή του σχολείου μας με μιαν απλότητα, με μια καλοσύνη, με κάτι, που παρ' όλους τους παιδικούς μικροκαυγάδες μας, μας ένωνε και μας ενώνει μέχρι σήμερα: είναι αυτό που μας κάνει να φωνάζουμε ο ένας τον άλλο χωριανέ.

Οι περισσότεροι Φοινιώτες θυμόμαστε την αυλή του σχολείου μας γεμάτη παιδιά να παίζουν, να τρέχουν και να φωνάζουν. Το ίδιο φανταζόμαστε ότι θα γίνεται και σήμερα. Αν

θρεθούμε όμως μια μέρα στο σχολείο σε ώρα διαλείμματος θα εκπλαγούμε, θα τρίβουμε τα μάτια μας μπας και δεν βλέπουν καλά, θα καθαρίζουμε τ' αυτιά μας μπας και δεν ακούνε τις φωνές των παιδιών. Όσο και να περιμένουμε δε θα γεμίσει η αυλή του με παιδιά.

Το κτύπημα από την αστυφιλία είναι τόσο μεγάλο που τα εξαφάνισε. Τα 29 παιδιά που υπάρχουν σήμερα χάνονται ανάμεσα στις 6 αιθουσές του σχολείου και στη γύρω αυλή του.

δωρεά πάλι της Ευγενίας Θεοδότου, προστέθηκε ακόμα μια αίθουσα και έτσι έγιναν 4 οι αίθουσες διδασκαλίας.

Η αύξηση των μαθητών συνεχίζετο και έτσι το 1966 κτίστηκαν από την κυβέρνηση με συνεισφορά της κοινότητας δύο νέες αίθουσες διδασκαλίας, ένα γραφείο, μια αποθήκη και αποχωρητήρια.

Το κτίσμα αυτό αποτελεί μια

παραφωνία σε σχέση με το γύρω περιβάλλον. Ενώ το παλαιότερο κτίριο του σχολείου είναι με κεραμίδια, που συνάδει πολύ με τη γύρω περιοχή και με το περιβάλλον του χωριού, το νέο κτίριο είναι ένα ορθογώνιο κουτί από τομέντο και γυαλί, ξένο προς το περιβάλλον της περιοχής.

Από τις αρχές του αιώνα που υπάρχουν στοιχεία παρατηρούμε ότι τα τελευταία χρόνια η μείωση των μαθητών είναι τόσο σημαντική, που αν συνεχιστεί, έστω και σε μικρότερο ποσοστό, το σχολείο θα κλείσει.

Αυτό συνέβηκε και με τα άλλα χωριά της περιοχής μας, όπως ο Άγιος Δημήτρης, ο Παλιόμυλος, Τρεις Ελιές, Καμινάρια, Λεμύθου, Πρόδρομος, στα οποία σήμερα δεν λειτουργεί σχολείο. Οι μαθητές των έξι αυτών χωριών δεν μπορούν να λειτουργήσουν ένα μονοδιδάσκαλο σχολείο και έτσι μεταφέρονται όλοι στον Πεδουλά, που και αυτόν τον δέρνει η αστυφιλία. Και έχουμε 7 χωριά να συγκεντρώνουν μόνο 28 μαθητές και να λειτουργούν ένα διδιδάσκαλο σχολείο.

Το ίδιο φαινόμενο έχουμε και από την άλλη πλευρά του Φοινιού, όπου οι Πάνω Πλά-

τρες, οι Κάτω Πλάτρες, τα Μαντριά και το Πέρα Πεδί λειτουργούν ένα περιφερειακό σχολείο στις Κάτω Πλάτρες με 22 μαθητές.

Από τα πάνω φαίνεται ότι το πρόβλημα της περιοχής μας είναι τεράστιο. Ισως χρειάζεται κάποιος συντονισμός των προσπαθειών όλων αυτών των κοινοτήτων ή των συνδέσμων αποδήμων για περισσότερη μελέτη του προβλήματος και υποβολή εισηγήσεων στην κυβέρνηση.

Είναι απαράδεκτο χωριά που άλλοτε έσφυζαν από ζωή σήμερα να απελούνται με καταστροφή. Είναι επίσης απαράδεκτο στο μικρό κομμάτι γης που μας έμεινε μετά την κυβέρνηση.

Είναι απαράδεκτο χωριά που άλλοτε έσφυζαν από ζωή σήμερα να απελούνται με καταστροφή. Είναι επίσης απαράδεκτο στο μικρό κομμάτι γης που μας έμεινε μετά την κυβέρνηση.

Είναι απαράδεκτο χωριά που άλλοτε έσφυζαν από ζωή σήμερα να απελούνται με καταστροφή. Είναι επίσης απαράδεκτο στο μικρό κομμάτι γης που μας έμεινε μετά την κυβέρνηση.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέπουν στην βελτίωση του εισοδήματος των κατοίκων της περιοχής με διάφορους τρόπους, ώστε οι κάτοικοι να μπορούν να ζήσουν στα χωριά τους με οικιστική και πολιτιστική παράδοση να χαθεί.

Οι προσπάθειες όλων πρέπει να αποβλέ

EINAI 77 ΧΡΟΝΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΜΑΘΕΙ
ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΛΛΗ.

Ο τελευταίος καρέκλας του Φοινιού και της Κύπρου...

Ο Φίλιππος Καλλή.

Ο τελευταίος στο είδος του καρέκλας του Φοινιού χάνεται μπροστά στα μάτια μας και εμείς είμαστε ανίκανοι να κάνουμε κάτι για να σωθεί η μοναδική σ' ολόκληρη την Κύπρο και όλο γενικά τον ελληνικό χώρο τέχνη του: οι χειροποίητες «τόνενες» καρέκλες από ξύλο ανδρουκλιάς.

Από το εργαστήριο του στο Φοινί, πέρασαν υπουργοί, και άλλες προσωπικότητες γνωστές και αγόρασαν καρέκλες. Όλοι του έδωσαν συγχαρητήρια, όλοι είπαν τα καλά τους λόγια αλλά κανείς δεν έχει κάνει τίποτε για να σωθεί η τέχνη του Φίλιππου Καλλή.

Ο Φίλιππος Καλλή είναι σήμερα 77 χρονών και κανείς δεν έχει μαθητεύσει ακόμα κοντά του. Τα δυό του παιδιά ξενητεύτηκαν στην Αυστραλία, ένα άλλο παιδί στη Λεμεσό δεν έχει δειξει τα απαραίτητα γι' αυτή τη δουλειά μεράκι και αφοσίωση και έτσι η τέχνη χάνεται. Θα μείνουν οι καρέκλες του που ίσως μπουν και κείνες σε μερικά

χρόνια σε κάποιο Μουσείο Λαϊκής Τέχνης...

Όπως μας είπε ο ίδιος, έμαθε την τέχνη αυτή από τον πατέρα και τον παππού του που κατάγονταν από την Κυθήρα και ήταν μυλωνάδες. Τέσσερα αδέλφια όλοι μυλωνάδες η οικογένεια του παππού του, αναγκάστηκαν να φύγουν από το χωριό ύστερα από φασαρίες με τους Τούρκους κατακτήτες.

Ένας απ' αυτούς ήρθε στο Φοινί. Και αυτός όπως και οι άλλοι που πήγανε σε άλλα χωριά έκαναν τη δουλειά που ήξεραν να κάνουν: μυλωνάδες. Εκεί στους νερόμυλους για να περνούν την ώρα τους έκαναν καρέκλες και αυτοί και τα παιδιά τους. Ο μεγαλύτερος αδελφός, Χρυσόστομος Καλλή, εξαιρετικός στην τέχνη της καρέκλοποι: ας σταμάτησε το επάγγελμα πριν λίγο καιρό λόγω ηλικίας.

Η δυσκολία αυτών των καρέκλων είναι περισσότερο η ανάζητηση των κατάλληλων ξύλων που πρέπει να μαζευτούν από το δάσος την κατάλληλη εποχή.

«Γυρίζω ολόκληρο το δάσος για να διαλέξω τα ξύλα κυρίως ανδρουκλίες», μας είπε ο Φίλιππος Καλλή, που τώρα πια δεν μπορεί να τα μεταφέρει ο ίδιος στον ώμο, και πάινει κάποιο βοηθό. Αυτά τα ξύλα τα ψήνει και τ' αφήνει γι' αφετούς μήνες πριν τα επεξεργαστεί.

Τον ωρτήσαμε αν ενδιαφέροτηκε κανένας κρατικός φορέας για την τέχνη του. «Για να πω την αλήθεια» μας είπε «ήρθε εδώ το Τμήμα Λαϊκής Χειροτεχνίας της Ελλάδας και με ρώτησε αν θέλω οποιαδήποτε βοήθεια. Ήρθε και η Κυπριακή Χειροτεχνία και μου πρότεινε να κάνω γι' αυτήν καρέκλες με μηχανήματα που θα μου αγόραξαν, αλλά δεν αποφάσισα. Αν δεν τα κατάφερνα, με τα μηχανήματα, να προσβαλτώ: Προτίμησα να συνεχίσω να φτιάχνω τις καρέκλες όπως ξέρω τόσα χρόνια, με το χέρι. Αυτή είναι η αξία της καρέκλας που κάνω. Και η στερεότητά της. Οι καρέκλες που κάνω πάνε πάνω από 40 χρόνια ενώ οι άλλες δεν πάνε πάνω από 10 χρόνια...»

Ανέκδοτα από το Φοινί

«· Άς τους δώσει τζίείνους πον' έξω...»

Ο γέρος ο Κωστής, γνωστότατος στο χωριό για το απαράμιλλο χιούμορ του, γύριζε μια μέρα από το αμπέλι του, όταν ξέσπασε μια ζαφνική μπόρα και τον έκανε... παπί. Όταν κάποτε έφτασε στο χωριό, καταβρεγμένος όπως ήταν, αντίκρυσε μια παρέα Φοινιώτες, που χάζευαν από την πόρτα και τα παράθυρα του καφενέ.

Στάθηκε τότε καταμεσής του δρόμου δεχόμενος κατά πρόσωπο την ακατάπιαυτή βροχή, και σαν να μη συνέβαινε τίποτε είπε φωναχτά στους απορημένους θεατές του:

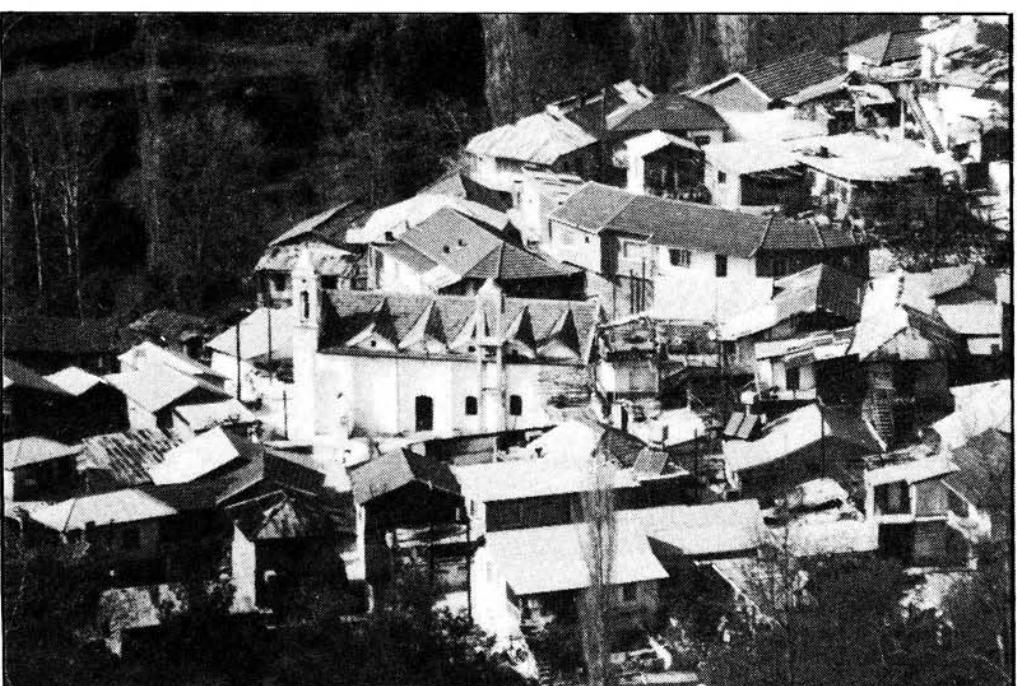
— Ρε κοπέλια, θωρείτε τζίείνο το σύννεφο που πάνω που την Ανεφανή; Αν συναντηθεί με τούτο της Κακοσκάλας εννώ σου κάμει νερά... εννώ σου κάμει νερά... αλλά ήντα με κόφτει εμένα. Ας τους δώσει τζίεινους που έξω!

«Δε φτάνει που την έχεις μικρή...»

Ο Αναστάσης, καλή του ώρα τώρα, έλληνας μικρασιάτης, φεύγατος από την πατρίδα του, άγνωστο πως, ήρθε, εγκαταστάθηκε και παντρεύτηκε στο Φοινί.

Οσοι τον γνώρισαν θα τον θυμούνται πάντα για δυο, τουλάχιστον, πράγματα: Για την εργατικότητά του (ξυνούσε από τα μαύρα μεσάνυχτα να ετοιμάσει ψωμί για το χωριό και ύστερα να το διανείμει) και για την «περιεργή» γλώσσα του. Ως μικρασιάτης έφερε μαζί του το μικρασιάτικο ιδιώμα και πολλά από όσα έλεγε ο Φοινιώτες είτε δεν τα καταλάβαιναν, είτε τόσο πολύ τους άρεσαν που τα αποστήθιζαν και τα μετέφεραν ο ένας στον άλλο υπό μορφή αστείου.

Ένα τέτοιο είναι και το εξής: Πήγε μια μέρα ο Αναστάσης σ' ένα από τους μπακάληδες του χωριού να πάρει λάδι. Ο μπακάλης αυτός δε φημίζοταν και πολύ για την απλοχειρία του. Το ζύγι του ήταν πιό πολύ στο «εξίκι» παρά στο «ακριβώ» κι ουδέποτε στο «κάτιο». Το λάδι την εποχή εκείνη πουλιόταν με τη «μιοή» ή την «ουτζιά» κι ο μπακάλης μας φρόντιζε νάναι η χωρητικότητα τών μέτρων αυτών κατώτερη από την κανονική. Επιπλέον την ώρα που έχουνε το λάδι στο δοχείο του πελάτη τόκανε με τέτοιο τρόπο, ώστε μια μικρή έστω ποσότητα λαδιού να μένει στο μέτρο χωρητικότητας που χρησιμοποιούσε. Ο Αναστάσης το παρατήρησε αυτό και είπε στον μπακάλη μ' εκείνη τη χαριτωμένη γλώσσα του: «Δε φτάνει που την έχεις μικρή (τη μισή) δεν την αποστραγγάεις κιόλας». Αυτό ήταν. Ο λόγος του Αναστάση περπάτησε και σώζεται ως σήμερα.

Χαμπής: «Ανακάτωνε καλά, ρε γεναίκα, να μη μας κολλήσει και προσβαλτούμε τζαι παρακολουθεί τζαι η κυρία Υπουργού...»

Χριστάκης: «Θα τα πληρώσεις εσύ Λάζη όλα αυτά τα κουτιά με παλουζέ;»

Μόλις μπαίνεις στο Φοινί

Σπίτια μικρά, κτισμένα το ένα κοντά στο άλλο στις πλαγιές των Βουνών. Κάτω στον ανοιχτό ορίζοντα η κοιλάδα του ποταμού Διαρίζου με τα περβόλια. Πίσω απ' το χωριό πεύκα και βουνά είναι τυλιγμένα σ' ένα θάμπος. Κανείς δεν μπορεί ν' αρνηθεί ότι η φοινιώτικη φύση έχει τώρα σε σωρό ομορφιές.

Κατηφορίζουμε και φτάνουμε στα πρώτα σπίτια. Το τοπίο είναι κάπως νοθευμένο από τα ανοιγμένα οικόπεδα στις πλαγιές των βουνών και τις νεόκτιστες κατοικίες.

Μπαίνουμε για καλά στο χωριό. Στενοί δρόμοι, ερημωμένοι, καθαρισμένοι απ' το νερό πρόσφατης βροχής. Αριστερά και δεξιά παραδοσιακά καφενεία και μαγαζιά.

Κάνει αρκετό κρύο και οι κάτοικοι του χωριού μένουν κλεισμένοι στην ζεστασία του σπιτιού ή του καφενείου.

Παρ' όλα τα προβλήματα και την αστυφιλία που τα σημάδια της είναι οιλοφάνερα αυτήν την εποχή, ένας σημαντικός αριθμός μόνιμων κατοίκων εξακολουθεί να μένει στο χωριό. Ανθρωποι αγνοί, φιλόξενοι και εργατικοί. Μόνιμοι ή εποχιακοί εργάτες οι περισσότεροι δουλεύουν στις Πλάτρες, στο Τρόοδος ή στη Λεμεσό.

Η κοινότητα Φοινιού στηρίζει το μέλλον της στην παράδοση που κρύβει μέσα της, στις φυσικές ομορφιές που την περιτριγυρίζουν και στην αγάπη των κατοίκων της.

ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΑ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΠΟΔΗΜΩΝ & ΦΙΛΩΝ ΦΟΙΝΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29.12.89
ΩΡΑ 8 μ.μ.

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ «ΑΛΑΣΙΑ» ΛΕΜΕΣΟΣ

ΦΟΙΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ
Εκδίδεται από
συντακτική
επιτροπή
του ΣΔΑΦ
Τηλ. 439652
Φωτοστοιχείωση:
ΦΩΤΟΓΡΑΜΜΑ ΛΤΔ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΤΥΠΟΓΡ. ΒΙΟΛΑΡΗ ΛΤΔ
ΤΗΛ. 472499, ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Σελίδα 2